

Sag C-595/23 [Cuprea]ⁱ

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

26. september 2023

Forelæggende ret:

Corte di appello di Napoli (Italien)

Afgørelse af:

7. september 2023

Straffesagen mod:

EDS

[Udelades]

CORTE DI APPELLO DI NAPOLI
Sezione specializzata per le misure di prevenzione
[Udelades]

KENDELSE

hvorved Den Europæiske Unions Domstol forelægges et præjudicielt spørgsmål om gyldigheden og fortolkningen af retsakter udstedt af Unionens institutioner (artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde).

**ANMODNING OM, AT SAGEN BEHANDLES EFTER DEN
PRÆJUDICIELLE HASTEPROCEDURE**

(Artikel 107 i procesreglementet for Den Europæiske Unions Domstol)

Corte di Appello di Napoli (appeldomstolen i Napoli, Italien), sezione specializzata *ope legis* per le misure di prevenzione (den særlige sektion i kraft af loven (*ope legis*) for forebyggende foranstaltninger),

har i en særlig fuldbyrdelsessag anlagt af:

ⁱ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

EDS [udeladt] [oplysninger om sagsøgeren]

under henvisning til den anmodning, der blev indgivet den 15. maj 2023, om sletning fra Schengeninformationssystemet (SIS) af den europæiske arrestordre, der er udstedt af medlemsstaten Rumænien mod EDS med henblik på fuldbyrdelse af strafferetlig fældende dom nr. 148 afsagt af Curtea de Apel București (appeldomstolen i Bukarest, Rumænien) den 10. juli 2017 og omgjort ved dom nr. 32/A afsagt af Înalta Curte de Casație și Justiție a României (kassationsdomstol, Rumænien) den 7. februar 2019.

[Udelades] [national procedure]

BEMÆRKES

§1. Sagens faktiske omstændigheder

Medlemsstaten Rumænien har den 8. februar 2019 udstedt europæisk arrestordre nr. 6536/2/2008 fra Curtea de Apel București til fuldbyrdelse af den rumænske straffedom nr. 148 afsagt af Curtea de Apel București (appeldomstolen i Bukarest) den 10. juli 2017, der blev endelig og eksigibel ved dom nr. 32/A afsagt af Înalta Curte de Casație și Justiție a României (kassationsdomstol) den 7. februar 2019, som delvist ændrede dommen afsagt mod EDS, for så vidt som han herved blev idømt 5 år og 6 måneders fængsel.

Samtidig hermed foretog medlemsstaten Rumænien en indberetning i Schengeninformationssystemet (SIS) i henhold til artikel 26, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2018/1862 af 28. november 2018 (*om oprettelse, drift og brug af Schengeninformationssystemet - SIS - på området politisamarbejde og strafferetligt samarbejde*) og begærede EDS anholdt og overgivet til Rumænien på grundlag af den europæiske arrestordre nr. 6536/2/2008 af 8. februar 2019.

EDS blev på baggrund heraf anholdt i Italien den 13. oktober 2020 og stillet for Corte di Appello di Napoli (appeldomstolen i Napoli), der har kompetence på området for den europæiske arrestordre.

Ved dom nr. 20/2020 af 15. september 2020, der blev endelig den 26. september 2020, afviste Corte di Appello di Napoli (appeldomstolen i Napoli) at udlevere EDS til medlemsstaten Rumænien og anerkendte samtidig den rumænske strafferetlige fældende dom, som den europæiske arrestordre var baseret på, og beordrede, at straffen skulle fuldbyrdes i Italien i overensstemmelse med landets nationale lovgivning.

Fuldbyrdelsen af EDS' straf blev reelt iværksat den 15. juli 2022 i Italien i overensstemmelse med italiensk national lovgivning.

Corte di Appello di Napoli (appeldomstolen i Napoli), der er den fuldbyrdende domstol med hensyn til den anerkendte straf, fastslog efterfølgende ved kendelse af 11. oktober 2022, der ikke kunne appelleres, at fuldbyrdelsen af straffen skulle ophøre i henhold til artikel 673 i codice di procedura penale italiano (den italienske strafferetsplejelov) og ophævede samtidig anerkendelsesdommen med den begrundelse, at fuldbyrdelsen af den rumænske strafferetlige fældende dom, der var anerkendt til fuldbyrdelse i Italien, ikke længere kunne fuldbyrdes.

Medlemsstaten Rumænien har til dato ikke slettet indberetningen vedrørende EDS i henhold til artikel 55 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1862 af 28. november 2018 og [har] heller ikke tilbagekaldt den europæiske arrestordre mod ham til trods for, at overgivelsen er blevet afvist og dommen samtidig anerkendt til fuldbyrdelse i Italien, og desuden fuldbyrdet i henhold til den italienske nationale lovgivning.

Ministero della Giustizia (det italienske justitsministerium) anmodede den 24. august 2022 medlemsstaten Rumænien om at slette indberetningen. Rumænien svarede den 30. august 2022, at den europæiske arrestordre ikke ville blive tilbagekaldt, idet der var blevet forelagt et præjudicielt spørgsmål for Den Europæiske Unions Domstol, og sagen derfor var blevet udsat.

Ved dom af 2. februar 2023 trak Curtea de Apel București (appeldomstolen i Bukarest) det præjudicielle spørgsmål, der var blevet forelagt for Den Europæiske Unions Domstol, tilbage og forkastede EDS' påstand om, at den europæiske arrestordre skulle tilbagekaldes og indberetningen slettes i SIS.

Som følge heraf anmodede det italienske justitsministerium Curtea de Apel București (appeldomstolen i Bukarest) (ved skrivelse af 9.3.2023) og justitsministeriet i Rumænien (ved skrivelse af 9.5.2023) om at tilbagekalde den europæiske arrestordre og slette indberetningen i SIS.

I dom af 11. marts 2023 afviste Înalta Curte de Casație și Justiție a României (kassationsdomstol) EDS' appel og fastslog, at eftersom Italien havde anerkendt fuldbyrdelsen af den rumænske strafferetlige fældende dom, henhører ethvert spørgsmål vedrørende den pågældende fuldbyrdelse udelukkende under den italienske fuldbyrdelsesdomstol i den pågældende domstols egenskab af domstol i fuldbyrdelsesstaten.

På denne baggrund har EDS på ny anlagt en sag om fuldbyrdelse ved Corte di appello di Napoli (appeldomstolen i Napoli) i dennes egenskab af fuldbyrdelsesdomstol og gjort gældende, at til trods for at han endnu ikke er blevet udleveret, således som den rumænske medlemsstat har anmodet om på grundlag af den europæiske arrestordre, og til trods for at den strafferetlige fældende dom, som den europæiske arrestordre er baseret på, er blevet anerkendt i Italien og fuldbyrdelsen heraf både er påbegyndt og afsluttet i Italien, har medlemsstaten Rumænien endnu ikke tilbagekaldt den europæiske arrestordre og heller ikke slettet indberetningen fra SIS.

EDS har for den forelæggende ret gjort gældende, at eftersom alle retsmidler, der er til rådighed i henhold til rumænsk lovgivning, er udtømt, indebærer denne faktiske situation en ulovlig begrænsning af hans personlige frihed og af hans ret til fri bevægelighed, eftersom han, indtil indberetningen slettes fra SIS, fortsat vil blive anholdt i enhver medlemsstat, han rejser til.

Som bevis herfor har EDS dokumenteret, at han den 9. august 2021, efter at Corte di appello di Napoli (appeldomstolen i Napoli) havde afsagt sin dom, hvorved der blev givet afslag på overgivelse og før påbegyndelsen af fuldbyrdelsen af den anerkendte straf, var taget på ferie i Grækenland og at han var blevet anholdt af politiet på øen Mykonos i medfør af den selv samme rumænske europæiske arrestordre af 8. februar 2019. Ved afslutningen af retssagen afviste Efeteio Aigaioy (appeldomstolen for de ægæiske øer, Grækenland) i sin dom af 8. september 2021 overgivelsen med henvisning til, at den dom, som den europæiske arrestordre var baseret på, allerede var blevet anerkendt i Italien med henblik på fuldbyrdelse, efter at overgivelsen var blevet afvist.

EDS har med henblik på at beskytte sin personlige frihed og sin ret til fri bevægelighed derfor for Corte di appello di Napoli (appeldomstolen i Napoli), der er den domstol, der er ansvarlig for fuldbyrdelsen af den anerkendte straf, nedlagt påstand om, at der skal beordres sletning af indberetningen fra SIS og tilbagekaldelse af den europæiske arrestordre, eller subsidiært at Den Europæiske Unions Domstol skal forelægges et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen og gyldigheden af EU-institutionernes retsakter i henhold til artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

§2. Anførte italienske forskrifter

Artikel 18a i Legge del 22 aprile 2005, n. 69 – (*Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d'arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri (lov nr. 69 af 22.4.2005 – Bestemmelser for at tilpasse den nationale ordning til Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13.6.2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne)*) i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for dommen om afslag på at overgive EDS til medlemsstaten Rumænien, fastsatte, at »[n]år den europæiske arrestordre er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, kan appeldomstolen afslå at overgive den eftersøgte, såfremt den pågældende enten er en italiensk statsborger eller en anden medlemsstats statsborger, som lovligt og faktisk har været bosat i eller opholdt sig på det italienske område i mindst fem år, forudsat at appeldomstolen bestemmer, at frihedsstraffen eller den frihedsberøvende foranstaltning skal fuldbyrdes i Italien i henhold til den nationale lovgivning«.

Eftersom betingelserne var opfyldt til EDS' fordel, afslog Corte di Appello di Napoli i (appeldomstolen i Napoli) ved dom nr. 20/2020 derfor udleveringen og

fastslog, at den straf, der var idømt ved den rumænske strafferetlige fældende dom, som den europæiske arrestordre var baseret på, skulle fuldbyrdes i Italien i overensstemmelse med Italiens nationale lovgivning.

Artikel 24 i lovdekret nr. 161 af 7. september 2010 (*Disposizioni per conformare il diritto interno alla Decisione quadro 2008/909/GAI relativa all'applicazione del principio del reciproco riconoscimento alle sentenze penali che irrogano pene detentive o misure privative della libertà personale, ai fini della loro esecuzione nell'Unione Europea*) (Bestemmelser om tilpasning af den nationale lovgivning til rammeafgørelse 2008/909/RIA om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager, om idømmelse af frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union) bestemmer, at når Corte di Appello (appeldomstol) afviser en anmodning om overgivelse i henhold til en europæisk arrestordre baseret på en strafferetlig fældende dom og beordrer fuldbyrdelse af straffen på italiensk territorium, skal den med henblik på fuldbyrdelse i Italien samtidig anerkende den udenlandske strafferetlige fældende dom, som den europæiske arrestordre er baseret på, hvis betingelserne herfor er opfyldt.

Eftersom betingelserne var opfyldt til EDS' fordel, anerkendte Corte di Appello di Napoli (appeldomstolen i Napoli) – efter at have nægtet overgivelsen og fastslået, at straffen skulle fuldbyrdes i Italien – i dom nr. 20/2020, at den rumænske straffedom skulle fuldbyrdes i Italien.

Artikel 16 i lovdekret nr. 161 af 7. september 2010 bestemmer, at når der afsiges en anerkendelsesdom, skal straffen fuldbyrdes i henhold til italiensk lov, [udelades] herunder reglerne om benådning.

Eftersom betingelserne var opfyldt til EDS' fordel, blev straffen (fem år og seks måneders fængsel) erklæret for bortfaldet, idet fængselsstraffen som følge af den benådning, der følger af lov nr. 241 af 2006, var blevet nedsat til tre år.

Artikel 7 i lovdekret nr. 161 af 7. september 2010 foreskriver, at når Italien overfører fuldbyrdelsen af en italiensk strafferetlig fældende dom til udlandet, kan straffen ikke længere fuldbyrdes i Italien, såfremt fuldbyrdelsen af den samme straf er påbegyndt på fuldbyrdelsesstatens område, undtagen i tilfælde hvor den dømte person er undvejet.

Italiensk lovgivning foreskriver således, at når en udenlandsk straffedom afsagt af en retslig myndighed i en EU-medlemsstat er blevet anerkendt til fuldbyrdelse af en anden medlemsstat, og fuldbyrdelsen af dommen er påbegyndt i fuldbyrdelsesstaten, mister udstedelsesstaten beføjelsen til at fuldbyrde dommen, medmindre den dømte person er undvejet.

EDS synes derfor – i lyset af afslaget på den overgivelse, der var anmodet om på grundlag af den europæiske arrestordre, af anerkendelsen i Italien af fuldbyrdelsen af den rumænske straffedom og af påbegyndelsen på fuldbyrdelsen af den i Italien anerkendte straf – at have ret til at få tilbagekaldt den europæiske arrestordre, som

medlemsstaten Rumænien udstedte mod ham den 8. februar 2019 og til at få den tilsvarende indberetning i SIS slettet.

Den rumænske medlemsstats manglende tilbagekaldelse af den europæiske arrestordre og frem for alt den manglende sletning af den tilsvarende indberetning i SIS udgør derfor en direkte, aktuel og konkret trussel mod EDS' personlige frihed og hans ret til fri bevægelighed i Den Europæiske Union, eftersom han risikerer at blive anholdt, når han krydser en europæisk grænse.

I den italienske lovgivning foreskrives imidlertid ikke, at de italienske domstole i egenskab af fuldbyrdelsesdomstole har beføjelse til at kræve en europæisk arrestordre, der er udstedt af en anden udstedende medlemsstat, tilbagekaldt eller en anden udstedende medlemsstats indberetning i SIS slettet.

I henhold til ordlyden af den italienske nationale lovgivning kan EDS' anmodning således ikke imødekommes, eftersom fuldbyrdelsesstaten ikke har beføjelse til at kræve den af udstedelsesstaten udstedte europæiske arrestordre tilbagekaldt eller udstedelsesstatens indberetning i SIS slettet.

Denne konklusion skal derfor sammenholdes med de EU-retlige bestemmelser med henblik på at vurdere, om de EU-retlige bestemmelser er gyldige og om de kan fortolkes således, at en fuldbyrdelsesdomstol har en sådan beføjelse.

§3. Anførte EU-retlige bestemmelser

Artikel 4, nr. 6), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 (*om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne*) bestemmer, at den judicielle myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat kan afslå overgivelse, hvis arrestordren er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom, og den dømte opholder sig i, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat, og den fuldbyrdende medlemsstat forpligter sig til selv at fuldbyrde straffen i henhold til sin nationale lovgivning.

Artikel 25 i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 (*om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union*) fastsætter, at hvis den judicielle myndighed i fuldbyrdelsesstaten afslår overgivelse i henhold til artikel 4, nr. 6), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002, finder bestemmelserne i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 anvendelse mutatis mutandis på anerkendelse af fuldbyrdelse af sanktioner.

Hvis fuldbyrdelsesstatens judicielle myndighed afslår overgivelse i henhold til artikel 4, nr. 6), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 – hvorefter straffen skal fuldbyrdes på fuldbyrdelsesstatens eget område og i henhold til fuldbyrdelsesstatens nationale lovgivning – finder artikel 22, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008, hvorefter

udstedelsesstaten ikke må fortsætte sanktionen, når fuldbyrdelsen i fuldbyrdelsesstaten er påbegyndt (undtagen i tilfælde, hvor den dømte person er undvejet), også anvendelse.

Den retslige myndighed i fuldbyrdelsesstaten, Corte d'appello di Napoli (appeldomstolen i Napoli), afviste at overgive EDS i henhold til artikel 4, nr. 6), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 og fastslog, at straffen skulle fuldbyrdes i Italien i henhold til italiensk national lovgivning, efter at have anerkendt den rumænske strafferetlige fældende dom i henhold til artikel 25 i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008.

Eftersom fuldbyrdelsen af straffen var begyndt i Italien i Italiens egenskab af fuldbyrdelsesstat, har Rumænien i Rumæniens egenskab af udstedelsesstat derfor mistet beføjelsen til at opfylde dommen i henhold til artikel 22, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 – den dømte er ikke undvejet [...] og derfor finder undtagelsen fra reglen ikke anvendelse.

EDS synes derfor at have ret til at få den europæiske arrestordre, der blev udstedt af medlemsstaten Rumænien den 8. februar 2019, tilbagekaldt og den indberetning i SIS, som samme medlemsstat Rumænien indlæste, slettet, eftersom fuldbyrdelsesdomstolen har indledt fuldbyrdelsen af den anerkendte straf i Italien og endda erklæret fuldbyrdelsen for afsluttet.

§3.1. Det er derfor nødvendigt at undersøge, om der i EU-retten findes retsmidler til direkte beskyttelse af den dømtes ret til ikke at blive retsforfulgt yderligere på grundlag af en europæisk arrestordre og en SIS-indberetning, når fuldbyrdelsen af den anerkendte straf er påbegyndt på fuldbyrdelsesstatens område.

Artikel 55, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1862 af 28. november 2018 (*om oprettelse, drift og brug af Schengeninformationssystemet (SIS) på området politisamarbejde og strafferetligt samarbejde*) bestemmer, at indberetninger indlæst i SIS i henhold til samme forordnings artikel 26 slettes i tre særlige og selvstændige tilfælde: 1) når den person, som anmodes overgivet i den europæiske arrestordre, er blevet overgivet til udstedelsesstaten, 2) hvis den kompetente judicielle myndighed i overensstemmelse med national ret har tilbagekaldt den retsafgørelse, der lå til grund for indberetningen, 3) ved indberetningens udløb i overensstemmelse med artikel 53.

Det skal i denne forbindelse bemærkes, at artikel 55 ikke foreskriver, at en indberetning i SIS, der er indlæst i henhold til artikel 26, skal slettes, hvis overgivelsen er blevet afvist som omhandlet i artikel 4, nr. 6), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 i medfør af en afgørelse, hvorefter straffen skal fuldbyrdes på fuldbyrdelsesstatens område i overensstemmelse med denne stats nationale lovgivning efter en anerkendelse af den strafferetlige fældende dom i henhold til artikel 25 i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008.

Corte di Appello di Napoli (appeldomstolen i Napoli) er af den opfattelse, at denne udeladelse skyldes en manglende samordning af lovgivninger og at den skal indfortolkes.

Det fremgår tydeligt, hvorfor indberetningen skal slettes, når den berørte person er overgivet: den europæiske arrestordre er fuldbyrdet, og den berørte person kan ikke længere eftersøges eller anholdes på grundlag af den pågældende arrestordre, idet den har udtømt sine virkninger.

Det fremgår ligeledes tydeligt, hvorfor indberetningen i almindelighed ikke bør slettes, når den berørte person ikke er blevet overgivet: der findes forskellige årsager til at afvise overgivelsen, hvoraf nogle er obligatoriske, andre er fakultative eller midlertidige, idet de er knyttet til midlertidige forhold eller egenskaber hos den eftersøgte person, og andre kun gælder i visse medlemsstater, men ikke i andre.

Af disse grunde er det fuldkommen logisk, at SIS-indberetningen som hovedregel ikke bør slettes, så længe den berørte person ikke er blevet overgivet. Den pågældende person er nemlig fortsat eftersøgt og skal i givet fald anholdes på grundlag af den samme europæiske arrestordre, om end på forskellige steder, tidspunkter og/eller under andre omstændigheder.

Det er i øvrigt af denne grund, at det i artikel 24 og 25 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2018/1862 af 28. november 2018 er foreskrevet, at hver medlemsstat er beføjet til at anmode SIRENE-kontoret i den indberettende medlemsstat om at forsyne indberetningen med en påtegning, der forhindrer udførelsen af den handling, der anmodes om med indberetningen i SIS, på den medlemsstats område, der har anmodet om, at påtegningen påføres. I dette tilfælde er den udstedende medlemsstats SIRENE-kontor forpligtet til at indsætte en påtegning.

Det forekommer derimod urimeligt ikke at kræve indberetningen slettet fra SIS, når der gives afslag på overgivelse i henhold til artikel 4, nr. 6), i rådets rammeafgørelse 2002/584/GAI af 13. juni 2002 i medfør af en afgørelse, hvorefter straffen skal fuldbyrdes på fuldbyrdelsesstatens område i overensstemmelse med denne stats nationale lovgivning efter en anerkendelse af den strafferetlige fældende dom i henhold til artikel 25 i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008.

Den europæiske arrestordre har nemlig ikke længere nogen funktion i lighed med det tilfælde, hvor den berørte person er overgivet til den udstedende stat.

Når den berørte person er blevet overgivet til den udstedende stat, skal indberetningen nemlig slettes fra SIS, idet den europæiske arrestordre er blevet fuldbyrdet og har udtømt sine virkninger. I denne retning taler også 46. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1862 af 28. november 2018, ifølge hvilken »[e]n indberetning [...] kun [bør] opbevares i det

tidsrum, det er nødvendigt af hensyn til det formål, der lå til grund for, at den blev indlæst».

Også i tilfælde af, at overgivelsen er blevet afvist, efter at det er anerkendt, at den udenlandske strafferetlige fældende dom skal fyldbyrdes på fuldbyrdelsesstatens territorium, har den europæiske arrestordre udtømt sine virkninger. Dette skyldes, at artikel 22, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 udtrykkeligt fastsætter, at udstedelsesstaten ikke må fortsætte sanktionen, når fuldbyrdelsen i fuldbyrdelsesstaten er påbegyndt på fuldbyrdelsesstatens område.

Af denne grund er det klart, at den europæiske arrestordre har udtømt sin funktion såvel i de tilfælde, hvor overgivelsen har fundet sted som i de tilfælde, hvor overgivelsen er afvist efter anerkendelse af den udenlandske strafferetlige fældende dom på fuldbyrdelsesstatens område, og fuldbyrdelsen er påbegyndt.

Da artikel 55, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1862 af 28. november 2018 foreskriver, at indberetningen i SIS skal slettes, når overgivelsen har fundet sted, er det helt rimeligt og logisk at antage, at denne bestemmelse skal fortolkes således, at den også omfatter det analoge tilfælde, hvor overgivelsen er blevet afvist, efter at en strafferetlig fældende dom er blevet anerkendt med henblik på fuldbyrdelse af straffen på fuldbyrdelsesstatens område, og fuldbyrdelsen er påbegyndt. Dette skyldes, at den europæiske arrestordre i begge tilfælde har udtømt sin funktion, og den tilsvarende indberetning skal derfor slettes fra SIS som foreskrevet i 46. betragtning til samme EU-forordning 2018/1862 af 28. november 2018, i henhold til hvilken »[e]n indberetning [...] kun [bør] opbevares i det tidsrum, det er nødvendigt af hensyn til det formål, der lå til grund for, at den blev indlæst».

I tilfælde hvor den udstedende medlemsstat, der har indlæst indberetningen i SIS i henhold til artikel 26 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning EU 2018/1862 af 28. november 2018, ikke sletter indberetningen i overensstemmelse med artikel 55, stk. 1, kan den fuldbyrdende medlemsstat anmode SIRENE-kontoret i den udstedende medlemsstat om en sådan sletning i lighed med, hvad der er fastsat i artikel 24 og 25 i samme forordning, hvorefter SIRENE-kontoret i den indberettende stat er forpligtet til at indsætte en påtegning eller som i det foreliggende tilfælde slette indberetningen alene på grundlag af fuldbyrdelsesstatens anmodning.

Hvis denne fortolkning af EU-retten er gyldig, skal EDS' anmodning imødekommes, fordi Corte di Appello di Napoli (appeldomstolen i Napoli) i egenskab af fuldbyrdelsesdomstol i den stat, hvor den anerkendte dom er fuldbyrdet, har anmodet SIRENE-kontoret i medlemsstaten Rumænien om at slette indberetningen på grundlag af den europæiske arrestordre af 8. februar 2019 mod ansøgeren fra SIS.

Det er derfor nødvendigt at forelægge et præjudicielt spørgsmål i henhold til artikel 267 TEUF.

§4. Det præjudicielle spørgsmål

Den Europæiske Unions Domstol anmodes om at afgøre, om:

- artikel 4, nr. 6), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002, sammenholdt med
- artikel 22, stk. 1, og artikel 25 i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008,
- artikel 24, 25, 26 og 55, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2018/1862 af 28. november 2018 og
- 46. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1862 af 28. november 2018

skal fortolkes således, at

1. i tilfælde af, at fuldbyrdelsesstaten afviser at overgive en person, som af udstedelsesstaten anmodes overgivet på grundlag af en europæisk arrestordre, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en strafferetlig domfældelse, og den pågældende fuldbyrdelsesstat anerkender dommen og beslutter, at straffen skal fuldbyrdes på dens område i overensstemmelse med dens nationale lovgivning, og den nævnte fuldbyrdelse er påbegyndt, skal udstedelsesstaten slette indberetningen i SIS og trække den udstedte europæiske arrestordre tilbage?
2. indtil udstedelsesstaten har tilbagekaldt den europæiske arrestordre og slettet indberetningen har fuldbyrdelsesstatens judicielle myndighed beføjelse til at anmode udstedelsesstatens SIRENE-kontor om at slette indberetningen i SIS, og SIRENE -kontoret er forpligtet til at gøre dette?

§5. Anmodning om præjudiciel hasteprocedure i henhold til artikel 107 i procesreglementet for Den Europæiske Unions Domstol

Den Europæiske Unions Domstol anmodes om et undergive nærværende sag den præjudicielle hasteprocedure, eftersom EDS til trods for, at vedkommende har påbegyndt og afsluttet afsoningen af den straf, der er genstand for den europæiske arrestordre, der er anerkendt til fuldbyrdelse i Italien, efter at der blev givet afslag på overgivelse, ikke kan rejse til nogen EU-medlemsstat uden at løbe en reel risiko for at blive anholdt, så længe den indberetning, som medlemsstaten Rumænien har indlæst vedrørende den europæiske arrestordre af 8. februar 2019, der nu har udtømt sine virkninger, ikke er slettet fra SIS.

Beskyttelsen af EDS' personlige frihed og ret til fri bevægelighed i Den Europæiske Union afhænger således direkte af afgørelsen i den præjudicielle sag.

Hvis det præjudicielle spørgsmål tages til følge i den anførte forstand, skal indberetningen nemlig slettes i SIS, og sagsøgeren vil kunne bevæge sig frit i Den Europæiske Union uden at blive anholdt på grundlag af den rumænske europæiske arrestordre af 8. februar 2019, der nu har udtømt sine virkninger.

[Udelades] [instrukser til det nationale justitskontor].

Napoli [udelades] 4. juli 2023.

[Udelades]

ARBEJDSDOKUMENT